

Arrest

nr. 133 162 van 13 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X, handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk
vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

- 1. de stad Geel, vertegenwoordigd door de burgemeester**
- 2. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, beiden van Franse nationaliteit, op 13 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de volgende beslissingen:

- de beslissing van de burgemeester van de stad Geel van 19 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20);
- de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 mei 2014 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlagen 21 en 38).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier neergelegd door tweede verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient namens haar minderjarige kinderen, van Franse nationaliteit, op 17 september 2013 aanvragen in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Eveneens op 17 september 2013 dient verzoekster in eigen naam een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in functie van haar minderjarige kinderen.

1.3. De burgemeester van de stad Geel neemt op 19 maart 2014, wat verzoekster zelf betreft, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 14 mei 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §3, gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/09/2013 werd ingediend door :

Naam: [V.]

Voorna(a)m(en): [C. W.]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd :

X De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie:

Volgende gevraagde documenten werden niet overgemaakt: bewijzen financiële steun in het verleden, bewijzen van inkomsten referentiepersoon. Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af."

Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 mei 2014, met betrekking tot de minderjarige kinderen, de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging. Deze beslissingen, die verzoekster op 14 mei 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [V., X. G.] [...]

[V., G. C.] [...] Beide van Franse nationaliteit, [...]

Aan de betrokkenen wordt een bevel tot terugbrenging gegeven binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Op 17/09/2013 werd er voor de minderjarige betrokkenen een aanvraag als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ingediend (art. 40, §4, 1ste lid, 2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980 en art. 50, §2, 4° van het KB van 08/10/1981). Hoewel het verblijfsrecht van de minderjarige kinderen nooit formeel werd erkend, hebben zij tot op heden het verblijfsrecht wel degelijk uitgeoefend.

Uit het dossier kan niet blijken dat de betrokken minderjarigen nog voldoen aan de verblijfsvoorwaarden zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980, vandaar dat overeenkomstig artikel 42bis § 1 van diezelfde wet een einde kan gesteld worden aan het recht op verblijf.

Uit verder onderzoek van het dossier kon worden vastgesteld dat de bestaansmiddelen die de minderjarige kinderen ter beschikking hebben onvoldoende zijn. Zo kon worden vastgesteld aan de hand van de aangeleverde loonstroken van de uitzendarbeid (synergie interim - nov.-dec.2013) van de

moeder [V. C.] dat het inkomen uit deze economische activiteit onvoldoende hoog is. Het is de bedoeling dat de bestaansmiddelen minstens gelijk zijn aan het minimumbedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Overeenkomstig de bepalingen van art. 40, §4, 1e lid ,2° en 2de lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat dat de betrokkenen over voldoende inkomsten dienen te beschikken om te voorkomen dat zij gedurende hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Vooral rekening houdend met de gezinslast van mevr. [C.V.]: nl. 2 kinderen ten laste, kan het bedrag dat zij aantoon (loonfiches) niet als toereikend voor een gezin van deze omvang beschouwd worden. Verder kon uit het gevoerde onderzoek eveneens worden vastgesteld dat de moeder van de kinderen heden niet meer is tewerkgesteld (gegevens uit de RSZ databank - zie dossier) waardoor de regelmaat van de bestaansmiddelen onvoldoende gegarandeerd zijn om in het onderhoud te kunnen voorzien. Het feit dat de betrokkenen heden geen ocmw steun ontvangen doet geen afbreuk aan de deze vaststelling. Verder blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat aan [C.V.], op 19/03/2014 het verblijfsrecht werd geweigerd, aan de hand van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied opgemaakt door het gemeentebestuur. Mevrouw [V.] werd van deze beslissing op 31/03/2014 in kennis gesteld maar weigerde deze te ondertekenen.

Aangezien de minderjarigen door de ouder(s) of voogd vertegenwoordigd en bijgestaan dienen te worden, is het in het belang van de kinderen en ter bescherming van hun rechten dat zij vergezeld zijn en blijven door de wettelijke vertegenwoordiger. Ongeacht de bepalingen van art. 40,§4 van de wet van 15.12.1980, dient voor de minderjarigen ook de overweging gemaakt te worden of het wel in hun belang is om in België te verblijven. Uitgaande van de veronderstelling dat de kinderen het verblijfsrecht verder zouden kunnen uitoefenen, terwijl de ouder(s) of wettelijke vertegenwoordiger voor zichzelf geen aanvraag tot verblijf of verblijfsrecht heeft, zou dit kunnen leiden tot een scheiding van het gezin. Dit kan niet de bedoeling zijn (art. 8 EVRM).

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de minderjarige kinderen op dit ogenblik geen aanspraak maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 een bevel af tot terugbrenging binnen de dertig dagen.

Het bevel tot terugbrenging zelf luidt als volgt.

“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan [V. C. W.] [...] van Surinaamse nationaliteit [...] bevel gegeven om de genaamden

[V., X. G.] [...] en

[V., G. C.] [...] beide van Franse nationaliteit [...] binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen zijn of de plaats waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.

REDEN VAN MAATREGEL:

ZIE VOORZIJDDE BIJLAGE 21”.

Dit zijn de derde en vierde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt verzoekster als volgt:

"[...] In casu zijn de bestreden beslissingen van 19 maart 2014 en van 12 mei 2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Eerste verwerende partij stelt in de eerste bestreden beslissing het volgende:

- dat verzoekster niet binnen de toegekende termijn documenten zou hebben binnen gebracht;

Tweede verwerende partij stelt in de tweede en de derde bestreden beslissing het volgende:

- men gaat over tot de INTREKKING van verblijf;*
- men stelt dat verzoekster kinderen nooit formeel verblijf hebben bekomen;*
- de bestaansmiddelen die de minderjarige kinderen ter beschikking hebben onvoldoende zijn;*
- dat eerste verzoekster een bijlage 20 zou hebben gekregen op 31 maart 2013 maar weigerde te ondertekenen;*
- de derde bestreden beslissing (bijlage 38) is zelfs niet gemotiveerd;*

Allereerst moet gemeld dat de eerste bestreden beslissing onvoldoende ne zelfs niet afdoende werd gemotiveerd (bijlage 20). Immers, verzoekster deed een aanvraag gezinshereniging met haar Franse kinderen, en moest een aantal documenten binnenbrengen. Op datum van 16 december 2013 heeft de raadsman van verzoekster de volgende e-mail gestuurd naar verwerende partij (stuk 4):

"[...]"

Ik verwijs naar het in referte hernomen dossier en naar ons aangenaam telefonisch onderhoud van hedenmiddag met de heer [C. R.].

Ik bevestig u de raadsman te zijn van mevrouw [V. C. W.] en haar minderjarige Nederlandse kinderen.

Op datum van 17/09/2013 werd voor de de 2 minderjarige kinderen een bijlage 19 aangevraagd in hun hoedanigheid van EU onderdanen als "beschikker voldoende bestaansmiddelen". De Minderjarige kinderen dienen de volgende documenten voor te leggen op 17/12/2013:

- bewijs voldoende bestaansmiddelen; (geen probleem)*
- ten laste door [V. C.] + 3 laatste loonbrieven; (geen probleem)*
- bewijs van vorm van relatie; (geen probleem)*
- ziektekostenverzekering; (geen probleem)*

Op dezelfde datum van 17/09/2013 werd voor mevrouw [V. C. W.] een bijlage 19ter aangevraagd en dit in het licht van het arrest van het Hof van Justitie EG 19 oktober 2004, zaak C-200/02 (Kunquian Catherine Zhu en Man Lavette Chen/Secretary of State for the Home Department) als moeder van EU kinderen.

In de bijlage 19ter van mevrouw [V. C. W.] staan de volgende stukken die binnengebracht moeten worden:

- attest van onvermogen van het land van herkomst; (geen probleem)*
- bewijzen financiële steun in het verleden; (praktisch onmogelijk, aangezien de minderjarige kinderen van mevrouw [V.] altijd ten laste zijn geweest van haar en niet andersom);*
- bewijzen van inkomsten referte-persoon; (aangezien de referte-persoon de minderjarige kinderen zijn van mevrouw [V.], kan dit uiteraard ook niet worden voorgelegd, daar juist het verblijf van de minderjarige kinderen van mevrouw [V.] afhankelijk is van de inkomsten (lees: bestaansmiddelen van mevrouw [V.]);*

- attest niet ten laste OCMW; (geen probleem)

Aangezien mevrouw [V.] zich morgen 17/12/2013 zal wenden tot de dienst Vreemdelingen van de gemeente GEEL om de nodige documenten binnen te brengen, valt natuurlijk te vrezen dat de documenten die onmogelijk kunnen binnengebracht worden, de gemeente GEEL een bijlage 20 zou kunnen afleveren.

Vriendelijk verzoek dit dossier te bekijken en mij zeer spoedig van antwoord te dienen aub. Mijns inzien kan van mevrouw [V.] niet gevraagd worden dat zij bewijzen van financiële steun in het verleden kan voorleggen waarbij verondersteld wordt dat haar minderjarige kinderen haar ten laste zouden hebben genomen. Immers, indien het zou gaan om meerderjarige kinderen, zou ik dit begrijpen. In casu gaat het om minderjarige EU kinderen die dankzij het inkomen van hun niet-EU moeder zich gebeurlijk kunnen vestigen in België. Dit geldt natuurlijk ook voor de voorwaarde van "inkomsten van de referte-persoon" aangezien de referte-persoon de minderjarige kinderen zijn en zij GEEN INKOMEN kunnen verwerven via arbeid, is het het INKOMEN van hun niet-EU moeder dat in aanmerking moet genomen worden.

Vriendelijk verzoek, mij en de Stad GEEL, dient Vreemdelingen te willen berichten in de stappen die genomen dienen te worden, zodat zij de stukken in ontvangst kunnen nemen (zonder een bijlage 20 af te leveren) en de uiteindelijke beslissing aan jullie diensten overlaten.

In afwachting van uw berichten, teken ik Inmiddels,

Met achting, [...]"

Op deze mail werd op geen enkel moment geantwoord noch werd er op gereageerd bij de aflevering van de bijlage 20. Het is immers zo dat de Stad Geel een bijlage 20 heeft moeten afleveren – nota bene nadat een bijlage 15 werd afgeleverd aan verzoekster – op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers, de Dienst Vreemdelingenzaken is één en ondeelbaar, ongeacht bij welk bureau een aanvraag van een vreemdeling toekomt. De eerste bestreden beslissing is niet ernstig. Zeker niet wanneer men aanneemt dat – volgens tweede verwerende partij – de aanvraag van de Franse minderjarige kinderen wel "officieus" werd erkend en diegene die de Franse kinderen ten laste had, het verblijf geweigerd ziet middels een bijlage 20. Deze manier van werken roept ernstige vragen op.

Ten tweede moet gemeld worden dat wanneer een EU-onderdaan (minderjarig of meerderjarig) een aanvraag tot inschrijving doet middels een bijlage 19 in het Vreemdelingenregister, deze aanvraag behandeld dient te worden binnen de 6 maanden na de aanvraag (zie artikel 42 Vreemdelingenwet). Indien verwerende partij (in casu: tweede verwerende partij) niet binnen de 6 maanden termijn een beslissing neemt, dient een verklaring van inschrijving te worden afgeleverd (zie artikel 51 Vreemdelingenbesluit).

In casu werd de aanvraag van de Franse kinderen van verzoekster ingediend op 17 september 2013. De laatste nuttige dag waarop tweede verwerende partij een beslissing had moeten nemen is op 17 maart 2014. Tweede verwerende partij neemt een beslissing op 12 mei 2014, waardoor dit te laat is. Tweede verwerende partij moet conform de Vreemdelingenwet en het Vreemdelingenbesluit de Franse minderjarige kinderen van verzoekster in het bezit stellen van een E-kaart geldig voor 5 jaren.

Het gaat niet op te zeggen dat het verblijf nooit formeel erkend werd, maar wel werd uitgeoefend, zonder eerst de Franse kinderen van verzoekster in het bezit te stellen van een E-kaart, maar onmiddellijk de INTREKKING te bevelen. Ofwel hebben de Franse kinderen GEEN recht op verblijf en dient verwerende partij een bijlage 20 te nemen. Ofwel hebben de Franse kinderen WEL recht op verblijf en dienen zij – aangezien de 6 maanden termijn verstreken is – in het bezit gesteld te worden van een E-kaart, om eventueel daarna het verblijf in te trekken volgens de geijkte procedure, want alvorens tweede verwerende partij tot een intrekking van verblijf kan overgaan dienen zij eerst een socio-economisch onderzoek te laten uitvoeren, wat in casu niet gebeurt is (zie artikel 42bis van de Vreemdelingenwet). Dit socio-economisch onderzoek dient in concreto te zijn en dient rekening te houden met de in artikel 42bis vermelde elementen. Een intrekking van verblijf heeft ernstige gevolgen, reden waarom de wetgever een striktere onderzoeks- en motiveringsplicht heeft opgelegd aan tweede verwerende partij.

Bijkomend wenst verzoekster alle misverstanden uit de wereld te helden door klaar en duidelijk mee te delen dat de ten aanzien van haar genomen bijlage 20 haar niet werd betekend op 31 maart 2013. Ze was inderdaad op 31 maart 2014 naar de Stad Geel geweest op haar F-kaart af te halen, aangezien zij reeds in het bezit was gesteld van een bijlage 15. Daar ter plaatse aangekomen, werd haar de F-kaart geweigerd en kreeg ze te horen dat haar een bijlage 20 zal worden afgeleverd. Omdat verzoekster weigerde te tekenen, weigerde de ambtenaar van de Stad Geel haar een kopie van de beslissing mee te delen. Zij kon dan ook onmogelijk nuttig een vernietigingsverzoek indienen, zonder de redenen van de bestreden beslissing in handen te krijgen. Het is pas op 14 mei 2014, dat verzoekster, vergezeld van haar raadsmans dat zij de bijlage 20 pas betekend kreeg en met veel aandringen en telefonische gesprekken met de betrokken attaché te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat de ambtenaar van de Stad Geel haar een kopie van de bestreden beslissing werd meegegeven.

Bijkomend wenst verzoekster te stellen dat haar vertrouwen in de administraties geschonden is en dat zij – in weerwil van de eerste bestreden beslissing – door de administratie van de Vreemdelingendienst van de Stad Geel op datum van 18/03/2014 reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart (bijlage 15 in afwachting van F-kaart). In dit geval betekent het dat zij – als rechtsonderhorige – mocht vertrouwen op het gegeven dat alles in orde was, daar haar geen enkele andere beslissing werd betekend.

Immers, door de aanvraag van verzoekster te aanvaarden, door de overhandiging van een bijlage 15 (of alleszins een aanvraag daartoe bij de Stad Geel) heeft verwerende partij impliciet doch zeker het verblijfsrecht van verzoekster erkend. Dit is immers zo, daar de dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Geel bij de aflevering van de bijlage 15, in de ogen van verzoekster, als ORGAAN van de dienst Vreemdelingenzaken te Brussel heeft gehandeld. Het feit dat de Stad Geel nalatig is geweest in het betekenen van een weigeringsbeslissing (van DVZ Brussel) kan niet in de voeten geschoven worden van verzoekster.

Immers, verzoekster mocht er immers op vertrouwen dat alles in orde was, daar zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 (in afwachting van de F-kaart). Door anders te handelen – met name doordat de Stad Geel (als orgaan van DVZ Brussel) eerst bijlage 15 af te leveren en daarna de bijlage 20, heeft eerste verwerende partij het vertrouwen beschaamt die rechtmatig bij verzoekster was ontstaan.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Aangezien de eerste en tweede bestreden beslissing de grondslag vormen voor de derde bestreden beslissing dient deze als accessorium te worden vernietigd. Overigens er is geen motivering opgenomen in de derde bestreden beslissing (bijlage 38).

De bestreden beslissingen zijn niet ernstig.

Het eerste middel is ernstig.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

2.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat een algemene bewering dat de bestreden beslissingen niet afdoende zouden zijn gemotiveerd in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 niet kan volstaan zonder dat concreet wordt geduoid op welke grond de motivering niet afdoende zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster op dit punt enkel ingaat op de eerste bestreden beslissing en verder stelt dat de vierde bestreden

beslissing zelfs helemaal niet is gemotiveerd, zodat dit onderdeel van het middel enkel in het licht van deze beslissingen wordt onderzocht.

Verzoekster betoogt dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en dit omdat in deze beslissing niet wordt geantwoord op een e-mail die haar raadsman op 16 december 2013 richtte aan tweede verweerder. De Raad merkt evenwel op dat de eerste bestreden beslissing is genomen door eerste verweerder, met name de stad Geel. Verzoekster geeft niet aan dat de betreffende e-mail ook werd gericht aan de stad Geel. Er blijkt niet dat de stad Geel in zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 19 maart 2014 kon of diende te antwoorden op een e-mail die niet aan hem doch wel aan een andere overheid werd overgemaakt. Verzoekster geeft aan dat *“de Dienst Vreemdelingenzaken [...] één en ondeelbaar [is], ongeacht bij welk bureau een aanvraag van een vreemdeling toekomt”*, doch gaat er aldus aan voorbij dat de stad Geel en de Belgische Staat, in casu vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van elkaar te onderscheiden administratieve overheden zijn en de stad Geel geenszins is te beschouwen als een *‘bureau’* van de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel die ten tijde van het nemen van de eerste bestreden beslissing onder de voogdij viel van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Artikel 52, § 3 van het Vreemdelingenbesluit, in uitvoering waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen, kent een autonome bevoegdheid toe aan het gemeentebestuur indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt. Verzoekster geeft verder aan dat eerste verweerder op instructie van tweede verweerder de eerste bestreden beslissing heeft genomen, doch er dient te worden aangenomen dat tweede verweerder voorafgaand aan de eerste bestreden beslissing, met name op 17 februari 2014, enkel een advies verstrekte aan eerste verweerder waarin werd gesteld dat deze laatste gemachtigd was om een weigeringsbeslissing te nemen. Eerste verweerder was vrij dit advies al dan niet te volgen. Aldus blijkt andermaal niet dat eerste verweerder kennis had van dit schrijven van verzoekers raadsman bij het nemen van zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zodat ook niet kan worden vastgesteld dat hij hierop ten onrechte niet antwoordde.

Verzoekster betoogt verder dat de bijlage 38 zelf helemaal niet is gemotiveerd. De Raad merkt evenwel op dat in het bevel tot terugbrenging overeenkomstig de bijlage 38, dat verzoekster werd afgegeven in toepassing van artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit, wordt verwezen naar de motivering die wat dit betreft is opgenomen in de bijlage 21. In de bijlage 21 wordt, wat de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging betreft, gemotiveerd dat de kinderen geen aanspraak maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond en wordt verwezen naar artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit. Verzoekster kan aldus niet worden gevolgd waar zij betoogt dat het bevel tot terugbrenging op geen enkele wijze is gemotiveerd.

Verzoekster geeft voor het overige niet aan dat de motiveringen van de bestreden beslissingen haar niet in staat zouden stellen kennis te nemen van de redenen waarom de administratieve overheden deze hebben genomen, op een wijze dat zij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt.

Verzoekster toont een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aan.

2.1.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissingen dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, werd reeds ingegaan op het betoog van verzoekster dat eerste verweerder ten onrechte niet zou hebben gemotiveerd over of geantwoord op de e-mail van haar raadsman van 16 december 2013. Verzoekster duidt verder niet dat eerste verweerder bij het nemen van deze beslissing niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

Verzoekster lijkt zich, wat deze beslissing betreft, nog te beroepen op een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Waar verzoekster dit wetsartikel citeert, duidt zij § 2, eerste lid, 4° aan in het vet. Er dient te worden aangenomen dat zij zich aldus concreet op deze bepaling wenst te beroepen. Deze bepaling stelde op het ogenblik van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

[...].”

De Raad merkt op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 2.2, punt d van de richtlijn 2004/38/EG (Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, DOC 51 2845/001, p. 42). Gelet op het arrest Zhu en Chen van het Hof van Justitie (C-200/02) van 19 oktober 2004 kan verzoekster zich evenwel niet dienstig beroepen op de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn *“ten laste”* van haar Franse minderjarige kinderen in de zin van richtlijn 2004/38/EG, meer concreet artikel 2.2, punt d, om een recht van verblijf van meer dan drie maanden in België te verkrijgen. Verzoekster verstrekt verder ook geen nadere toelichting bij de wijze waarop eerste verweerder artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend. Een schending van deze wetsbepaling wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster nog stelt dat de eerste bestreden beslissing *‘niet ernstig’* is, nu de aanvragen van haar kinderen bij gebreke van een tijdige beslissing wel werden geacht te zijn goedgekeurd terwijl haar, als ouder die deze kinderen ten laste heeft, het verblijfsrecht wordt geweigerd, merkt de Raad op dat zij aldus de onwettigheid van deze beslissing nog niet aantoot. In ieder geval blijkt ook niet welk belang verzoekster nog heeft bij dit betoog. Inmiddels werd het verblijfsrecht van de kinderen alsnog beëindigd en, zoals blijkt uit de verdere bespreking van het middel, wordt geen gegrond middel aangevoerd tegen deze beslissing. Verweerder kan aldus, bij een eventuele nietigverklaring van de eerste en tweede bestreden beslissing, enkel vaststellen dat verzoekster haar kinderen niet langer in het Rijk kan vervoegen.

Verzoeksters uiteenzetting over de betekening van de eerste en tweede bestreden beslissing is niet van aard voorgaande beoordeling te kunnen wijzigen.

Verzoekster uit verder kritiek op de derde bestreden beslissing, de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van haar minderjarige kinderen. Verzoekster wijst erop dat haar kinderen, nu tweede verweerder de termijn van zes maanden vervat in artikel 42 van de Vreemdelingenwet liet voorbijgaan, in het bezit dienden te worden gesteld van een verklaring van inschrijving of E-kaart. De Raad merkt evenwel op dat tweede verweerder in voormelde beslissing heeft erkend dat hij niet binnen de voorziene termijn van zes maanden een beslissing nam waardoor overeenkomstig artikel 51, § 2, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit een verklaring van inschrijving wordt afgegeven en de burger van de Unie is toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Dit impliceert evenwel enkel dat verweerder na afloop van deze termijn geen beslissing meer kan nemen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Hieruit volgt niet dat verweerder overeenkomstig artikel 42bis van de Vreemdelingenwet het verblijfsrecht van de kinderen vervolgens niet kan beëindigen indien aan de in dit wetsartikel gestelde voorwaarden is voldaan. Verzoekster brengt in wezen geen argumenten naar voor dat de derde bestreden beslissing is genomen in strijd met voormelde wetsbepaling, op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Verzoekster gaat er met haar uiteenzetting verder aan voorbij dat de verklaring van inschrijving of de E-kaart slechts een declaratoir, doch geen constitutief karakter heeft. Gelet op dit gegeven blijkt niet dat tweede verweerder eerst opdracht diende te geven aan eerste verweerder om de kinderen van verzoekster in het bezit te stellen van de verklaring van inschrijving of E-kaart, alvorens de derde bestreden beslissing te kunnen nemen.

Waar verzoekster aangeeft dat artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit werd miskend, in zoverre in zijn § 2 wordt bepaald dat indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 van de Vreemdelingenwet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2 van het Vreemdelingenbesluit werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 afgeeft, merkt de Raad – met verwijzing naar voorgaande bespreking – op dat een mogelijke tekortkoming op dit punt door eerste verweerder op zich nog niet verhinderde dat tweede verweerder op 12 mei 2014 toepassing maakte van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet indien hij oordeelde dat aan de hierin gestelde voorwaarden was voldaan en aldus nog geen afbreuk vermag te doen aan de wettigheid van de derde bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt verder nog dat tweede verweerder, wat de derde bestreden beslissing betreft, heeft nagelaten een socio-economisch onderzoek te voeren zoals vereist in artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling houdt de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de burger van de Unie bindingen heeft met zijn land van herkomst. De Raad merkt op dat tweede verweerder uiteraard maar rekening moet houden met deze elementen in zoverre er op dit punt gegevens voorhanden zijn die van aard zijn dat deze een verder verblijf in het Rijk kunnen rechtvaardigen ondanks het niet (langer) voldaan zijn aan de verblijfsvoorwaarden. Zo blijken in casu geen relevante gegevens betreffende de duur van het verblijf in het Rijk, de gezondheidstoestand, de economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk of de mate van bindingen met het land van herkomst. Verzoekster betoogt dit zelf ook niet. Verder dringt de vaststelling zich op dat verweerder in dit verband wel degelijk rekening hield met de leeftijd – meer bepaald de minderjarigheid – van de kinderen en hun gezinssituatie. Zo gaf hij aan dat het gelet op de minderjarigheid van de kinderen in hun belang is, teneinde hun rechten te beschermen, dat zij vergezeld zijn en blijven door hun wettelijke vertegenwoordiger, verzoekster. Hij wees erop dat verzoekster zelf niet verblijfsgechtigd is in België. Op deze gronden oordeelde hij, met verwijzing naar artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), dat aldus geen elementen blijken die zich zouden verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht. Verzoekster brengt hier geen argumenten tegen in en betoogt ook niet dat er andere gegevens voorhanden zijn betreffende de genoemde elementen die kunnen rechtvaardigen dat de kinderen alsnog worden toegelaten tot een verder verblijf in het Rijk, ondanks het niet langer voldoen aan de verblijfsvoorwaarden, en waarmee tweede verweerder ten onrechte geen rekening hield. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt is tekort geschoten in zijn onderzoeks- of motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 40bis, 42 of 42bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 51 van het Vreemdelingenbesluit, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. Verzoekster beroept zich verder op een schending van het vertrouwens- en het rechtzekerheidsbeginsel.

Het rechtzekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan verder worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoekster wijst erop dat zij op 18 maart 2014 door de stad Geel reeds in het bezit werd gesteld van een bijlage 15 in afwachting van een F-kaart. Zij stelt dat zij er aldus op mocht vertrouwen dat alles in orde was. Uit de door verzoekster voorgelegde bijlage 15 blijkt evenwel niet dat deze werd afgegeven aan verzoekster in afwachting van de aanmaak van de F-kaart. De bijlage 15 betreft een standaard-formulier dat in verschillende situaties kan worden gebruikt door de burgemeester of zijn gemachtigde. In casu dient te worden vastgesteld dat het betreffende document enkel aangeeft dat verzoekster zich op 18 maart 2014 aanmeldde bij het stadsbestuur van Geel en verzoekster haar verblijf voorlopig werd gedekt tot 2 mei 2014. Er wordt niet aangeduid op welke grond de bijlage 15 werd afgegeven en meer specifiek werd zo niet aangeduid dat verzoekster zich heeft aangemeld om het verblijfsdocument of de verblijfsvergunning waarop zij recht heeft te ontvangen. Aldus blijkt uit de betreffende bijlage 15 niet dat deze werd afgegeven in afwachting van de afgifte van een F-kaart en blijkt niet dat verzoekster hieraan een rechtmatig vertrouwen kon ontleen dat het recht op verblijf zou zijn erkend. Eerste verweerder zelf heeft op dit punt ook geen enkele bevoegdheid.

Een schending van het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Op grond van de enkele afgifte van de betreffende bijlage 15 kan verder evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel worden vastgesteld wat de eerste bestreden beslissing betreft.

2.1.2.5. De Raad merkt ten slotte ook op dat niet blijkt welk belang verzoekster nog heeft bij het aanvechten van de eerste bestreden beslissing, nu zij in ieder geval in gebreke blijft een gegrond middel aan te voeren tegen de derde en vierde bestreden beslissing. Gelet op deze laatste vaststelling dient te worden aangenomen dat de kinderen van verzoekster niet langer verblijfsgerechtigd zijn in België en verweerder kan bij een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing dan ook enkel nog vaststellen dat verzoekster hen niet langer kan vervoegen in het Rijk voor een verblijf van meer dan drie maanden.

2.1.2.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij licht het middel als volgt toe:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissingen zijn echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat zijn van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partijen een onwettige en disproportionele beslissing hebben genomen en dat het voordeel dat de verweerders uit de bestreden beslissingen halen, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar gezin hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoekster de Surinaamse nationaliteit heeft;

Dat verzoekster twee Franse minderjarige kinderen heeft;

Dat tweede verwerende partij het verblijf van de kinderen in essentie heeft ERKEND;

Dat verzoekster met diens gezin (lees: Franse minderjarige kinderen) een duurzame en hechte relatie heeft;

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dat samenleven.

Dat verzoekster en diens kinderen samen een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoekster en diens Franse kinderen. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoekster om in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM. [...]”

2.2.2. Verzoekster beroept zich op een gezinsleven in België met haar twee minderjarige kinderen.

De Raad merkt allereerst op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de derde en vierde bestreden beslissing zouden zijn genomen met miskenning van artikel 8 van het EVRM. Ten tijde van het nemen van deze beslissingen blijkt zo niet dat de kinderen gezinsleden in België hadden die hier regelmatig verbleven. Verzoekster zelf werd zo het verblijfsrecht geweigerd. In deze situatie blijkt niet dat deze beslissingen tot doel of gevolg hebben dat gezinsleden van elkaar zullen worden gescheiden. Er blijkt aldus niet dat enige niet-eerbiediging van het recht op gezinsleven kan worden toegerekend aan verweerder of dat er sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven. Het EVRM omvat immers geen recht voor een gezin om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko / Litouwen). Aldus blijkt ook niet dat een enige proportionaliteits-toetsing diende of dient te worden doorgevoerd. Verzoekster maakt bovendien geenszins aannemelijk dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in haar land van herkomst of dat van haar kinderen. Zij brengt op dit punt geen concrete gegevens aan en beperkt zich tot een louter algemene bewering dat hun sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden. Zij concretiseert ook geenszins de ‘*grote schade*’ voor het gezin als gevolg van deze beslissingen. Onder deze omstandigheden blijkt niet dat tweede verweerder door het nemen van de derde en vierde bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft miskend.

Wat de eerste en tweede bestreden beslissing betreft – waarbij verzoekster het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd en haar bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten – dringt zich wel de vaststelling op dat ten tijde van het nemen van deze beslissingen verzoeksters kinderen van rechtswege waren toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Niettemin dient ook hier te worden opgemerkt dat niet blijkt welk belang verzoekster thans nog heeft bij haar grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM. Zo werd het verblijfsrecht van de kinderen intussen beëindigd en dienen ook zij het grondgebied te verlaten. Er blijkt aldus niet langer dat verzoekster dreigt te worden gescheiden van haar kinderen als gevolg van de eerste en tweede bestreden beslissing. In afwachting van de behandeling van huidig beroep was verzoekster verder, net als haar kinderen bovendien, beschermd tegen een verwijderingsmaatregel gelet op artikel 39/79, § 1, eerste en tweede lid, 7° van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel kan niet worden weerhouden.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS